

Svētā Gara vadībā

Prezidents Boids K. Pekers

Divpadsmit apustuļu kворuma prezidents

Ir pagājis 400 gadu kopš Karaļa Džeimsa Bībeles izdošanas, kuras tapšanā liels devums bija Viljamam Tindeilam, kuru es uzskatu par lielu varoni.

Tā laika garīdzniecība nevēlējās, lai Bībele tiktu izdota vienkāršā angļu valodā. Viņi Tindeilu vajāja, dzenājot no vienas vietas uz otru. Bet viņš tiem teica: „Ja Dievs saudzēs manu dzīvību, nepaies ilgs laiks, un ar manu palīdzību zēns, kurš vada arklu, pārzinās Svētos Rakstus labāk nekā jūs.”¹

Tindeilu nodeva un ilgāk kā gadu turēja ieslodzītū tumsā, ledusaukstā Briseles cietumā. Viņa drēbes bija nonēsātas līdz skrandām. Viņš lūdzās, lai sagūstītāji atdod viņa mēteli, cepuri un iedod sveci, sakot: „Sēdēt vienam tumsā ir tik tiešām nogurdinoši.”² Viņa lūgums tika noraidīts. Visbeidzot viņu izveda no cietuma, piesēja pie staba un liela pūļa priekšā sadedzināja uz sārta. Tomēr Viljama Tindeila pūliņi un mocekļa nāve nebija velta.

Pēdējo dienu svēto bērniem jau kopš bērnības tiek mācīti Svētie Raksti, tādējādi daļēji piepildot Viljama Tindeila pravietojumu, kas izteikts pirms četriem gadsimtiem.

Šobrīd mūsu Svētajos Rakstos ietilpst Bībele, Mormona Grāmata: vēl viena liecība par Jēzu Kristu, Dārgā Pērle, kā arī Mācība un Derības.

Mormona Grāmatas dēļ mūs bieži dēvē par Mormoņu baznīcu. Lai gan mēs to ļaunā neņemam, patiesībā šis nosaukums ir nepareizs.

Kā rakstīts Mormona Grāmatā, nefijieši lūdza Tēvu Viņa Vārdā un Tas Kungs apciemoja viņus vēlreiz. Un Tas Kungs viņiem vaicāja:

„Ko jūs gribat, lai Es jums dotu?”

Un tie sacīja Viņam: Kungs, mēs gribam, lai Tu teiktu mums vārdu, kā mums jāsauc šī baznīca; jo šeit ir strīdi ļaužu starpā par to.

Un Tas Kungs sacīja ... kāpēc ļaudis kurn un strīdas par šo lietu?

Vai tie nav lasījuši Rakstus, kur teikts, ka jums jāuzņemas Kristus Vārds ...? Jo ar šo Vārdu jūs tiksit saukti pēdējā dienā. ...

Tādēļ visu, ko jūs darīsiet, dariet Manā Vārdā; tādēļ jums jāsauc baznīca Manā Vārdā; un jūs piesauksit Tēvu Manā Vārdā, lai Viņš svētī baznīcu Manis dēļ.

Un kā tā var būt Mana baznīca, ja vien tā netiek saukta Manā Vārdā? Jo, ja baznīca tiek saukta Mozus vārdā, tad tā ir Mozus baznīca; jeb, ja tā tiek saukta kāda cilvēka vārdā; tad tā ir tā cilvēka baznīca; bet, ja tā tiek saukta Manā Vārdā, tad tā ir Mana baznīca, ja ir tā, ka tā ir celta uz Mana evaņģēlija.”³

Paklausot atklāsmē, mēs saucam sevi par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu, nevis par Mormoņu Baznīcu. Viena lieta ir, ja citi mūsu Baznīcu sauc par Mormoņu baznīcu vai mūs par mormoņiem, bet pavisam cita, ja tā darām mēs paši.

Augstākais Prezidijs ir paziņojis: „Atklāsmē dotā nosaukuma — Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca (M&D 115:4) — lietošanai ir arvien nozīmīgāka loma, pildot mūsu pienākumu — sludināt Glābēja Vārdu visai pasaulei. Tādēļ mēs lūdzam, lai, atsaucoties uz Baznīcu, Baznīcas locekļi, cik vien iespējams, lietu tās pilno nosaukumu. ... Runājot par Baznīcas locekļiem, mēs iesakām lietot apzīmējumu „Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi”, kā īsāku apzīmējumu iesakot „Pēdējo dienu svētie.””⁴

„[Kā Pēdējo dienu svētie] mēs runājam par Kristu, mēs priecājamies par Kristu, mēs sludinām par Kristu, mēs pravietojam par Kristu, un mēs rakstām saskaņā ar mūsu pravietojumiem, lai mūsu bērni varētu zināt, pie kura avota meklēt savu grēku piedošanu.”⁵

Pasaule var mūs dēvēt, kā tīk, bet mums savā runā vienmēr jāatceras, ka mēs piederam *Jēzus Kristus* Baznīcai.

Daži apgalvo, ka mēs neesot kristieši. Vai nu viņi mūs nemaz nepazīst, vai arī pārprot.

Visi priekšraksti mūsu Baznīcā tiek veikti ar Jēzus Kristus pilnvarām un Viņa Vārdā.⁶ Mums ir tā pati organizācija, kas pastāvēja agrīnajā baznīcā — ar apustuļiem un praviešiem.⁷

Sendienās Tas Kungs aicināja un ordinēja Divpadsmit apustuļus. Viņš tika nodots un sist krustā. Pēc augšāmcelšanās Glābējs 40 dienas mācīja Savus mācekļus un pēc tam uzgāja debesīs.⁸

Tomēr kaut kā trūka. Pēc dažām dienām 12 apustuļi sapulcējās kādā mājā un „piepeši no debesīm nāca rūkoņa, it kā stiprs vējš pūstu, un piepildīja visu namu ... uguns mēles ... sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem. Un visi tika piepildīti ar Svēto Garu.”⁹ Tagad Viņa apustuļiem bija spēks. Viņi apzinājās, ka Svētā Gara dāvana un Glābēja piešķirtās pilnvaras ir izšķiroši nozīmīgas Viņa Baznīcas dibināšanā. Viņiem tika pavēlēts kristīt un piešķirt Svētā Gara dāvanu.¹⁰

Pēc kāda laika apustuļi un viņu priesterība izzuda. Pilnvaras un pārvaldīšanas spēks bija jāatjauno. Gadsimtiem ilgi cilvēki nepacietīgi gaidīja šo pilnvaru atjaunošanu un Tā Kunga Baznīcas nodibināšanu.

Priesterība tika atjaunota 1829. gadā, kad Jānis Kristītājs un apustuļi Pēteris, Jēkabs un Jānis to deva Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam. Šobrīd priesterībā tiek ordinēti cienīgi vīriešu kārtas Baznīcas locekļi. Šīs pilnvaras un Svētā Gara dāvana, kas pēc kristībām tiek piešķirta visiem Baznīcas locekļiem, padara mūs atšķirīgus no visām citām baznīcām.

Agrīnajos gados dotā atklāsmē norāda uz to, „lai katrs cilvēks varētu runāt Dieva, Tā Kunga, tieši pasaules Glābēja, Vārdā”.¹¹ Mūsdienās Baznīcas darbu veic vienkārši vīrieši un sievietes, kas aicināti un atbalstīti, lai vadītu, mācītu un kalpotu. Atklāsmes spēks un Svētā Gara dāvana vada tos, kas aicināti, lai viņi varētu izzināt Tā Kunga gribu. Citi var nepieņemt tādas lietas kā pravietojumus, atklāsmes un Svētā Gara dāvanu, taču, ja viņi vēlas mūs saprast, viņiem ir jāsaprot, ka mēs to pieņemam.

Tas Kungs atklāja Džozefam Smitam veselības likumu jeb Gudrības vārdu, ilgi pirms šīs briesmas tapa zināmas pasaulei. Mēs visi tiekam mācīti izvairīties no tējas, kafijas, alkoholisko

dzērienu, tabakas un, protams, arī dažādu narkotiku un citu atkarību izraisošu vielu lietošanas, kas ir brīvi pieejamas mūsu jauniešiem. Tiem, kuri paklausa šai atklāsmei, ir apsolīts, ka viņi „saņems veselību nabā un smadzenes kaulos;

un atradīs gudrību un lielus zināšanu dārgumus, patiesi apslēptus dārgumus;

un skries un nepiekusīs, un staigās un nepagurs”.¹²

Kādā citā atklāsmē Tā Kunga dotais morāles standarts nosaka, ka svēto dzīvības radīšanas spēks ir jāsarga un to drīkst izmantot vienīgi starp vīrieti un sievieti jeb vīru un sievu.¹³ Smagāka par neatļautu šī spēka lietošanu ir vienīgi nevainīgu asiņu izliešana un Svētā Gara noliegšana. Ja kāds šo likumu pārkāpj, mācība par grēku nožēlošanu palīdz saprast, kā dzēst šāda pārkāpuma sekas.¹⁴

Mēs visi tiekam pārbaudīti. Reizēm var šķist, ka nav godīgi ciest no kāda kārdinājuma, ar kuru citi nesaskaras, taču tikt pārbaudītam ir mirstīgās dzīves mērķis. Un mums visiem atbilde ir viena — mēs varam un mums jāstājas pretī visiem pārbaudījumiem.

„Diženā laimes iecere”¹⁵ balstās uz ģimenes dzīvi. Vīrs ir ģimenes galva, sieva ir mājas dvēsele, un laulība ir vienlīdzīga partnerība. Pēdējo dienu svētais ir atbildīgs ģimenes vīrs, kas ir uzticīgs evaņģēlijam. Viņš ir uzmanīgs, ziedošanās pilns vīrs un tēvs. Viņš ciena sievieti. Sieva atbalsta savu vīru. Abi vecāki gādā par savu bērnu garīgo izaugsmi.

Pēdējo dienu svētajiem tiek mācīts citam citu mīlēt un patiesi piedot apvainojumus.

Manu dzīvi mainīja kāds taisnīgs patriarhs, kurš apprecējās ar savu mīļoto. Viņi ļoti mīlēja viens otru un drīz vien gaidīja savu pirmdzimto.

Naktī, kad dzima bērniņš, radās komplikācijas. Vienīgais ārsts apkaimē bija izbraucis kaut kur uz laukiem aprūpēt kādu sasirgušo. Pēc ilgām dzemdību stundām jaunās mātes stāvoklis kļuva kritisks. Visbeidzot ar ārstu izdevās sazināties, un, pateicoties tūlītējai palīdzībai, bērniņš piedzima. Šķita, ka krīze ir pāri, tomēr pēc dažām dienām jaunā māte nomira no tās pašas infekcijas, ko ārsts tonakt ārstēja citviet.

Jaunā vīra sirds bija salauzta. Laikam ritot, viņa sēras pieauga. Viņš nevarēja domāt ne par ko citu un savā sarūgtinājumā kļuva agresīvs. Esmu drošs, ka mūsdienu apstākļos viņam ieteiktu iesūdzēt tiesā ārstu par nepareizu ārstēšanu, it kā nauda varētu ko vērst par labu.

Kādu vakaru pie viņa durvīm piekļāvēja kāda meitenīte un pateica vienkāršus vārdus: „Tētis vēlas, lai tu mūs apciemo. Viņš vēlas ar tevi parunāt.”

„Tētis” bija staba prezidents. Gudrā vadītāja padoms skanēja vienkārši: „Džon, met tam mieru! Nekas no tā, ko darīsi, nespēs viņu atgriezt. Tavi centieni atriebties padarīs visu vēl ļaunāku. Met mieru, Džon!”

Manam draugam tas bija pārbaudījums. Kā gan viņš varēja mest mieru? Bija pastrādāts kas neglābjams. Viņam bija grūti saņemties, taču beigu beigās viņš nolēma, ka viņam ir jāpaklausa un jāseko gudrā staba prezidenta padomam. Viņš nolēma mest mieru.

Kā viņš stāsta: „Biju jau krietni gados, pirms beidzot sapratu un spēju saredzēt notikušo: kā trūcīgs lauku ārsts — pārstrādājies, maz apmaksāts un pārguris, skrienot no viena pacienta pie otra — ar pavisam maz medikamentiem un dažiem instrumentiem cenšas glābt dzīvības vietā,

kur nav slimnīcas, un lielākoties ar panākumiem. Viņš ieradās kritiskā brīdī, kad divas dzīvības turējās mata galā, un nevilcinoties rīkojās. Es beidzot sapratu!” Viņš teica: „Es varēju izpostīt gan savu, gan citu cilvēku dzīvi.””

Viņš ir daudzkārt lūgšanā pateicies Tam Kungam par gudro priesterības vadītāju, kurš deva vienkāršo padomu: „Met mieru, Džon!”

Visapkārt mums ir Baznīcas locekļi, kurus kāds aizvainojis. Daži apvainojas par seniem starpgadījumiem Baznīcā vai saistībā ar tās vadītājiem un cieš visas dzīves garumā, nespējot tikt pāri citu kļūdām. Viņi nemet mieru. Viņi kļūst neaktīvi.

Šāda attieksme līdzinās vīram, kam iesists ar nūju. Aizvainojumā viņš paceļ nūju un sit sev pa galvu visas savas dzīves dienas. Cik muļķīgi! Cik skumji! Šāda veida atreibība ir pašiznīcinoša. Ja jūs kāds ir aizvainojis, piedodiet, aizmirstiet un metiet mieru!

Mormona Grāmatā ietverts brīdinājums: „Un tā, ja šeit ir kļūdas, tās ir cilvēku kļūdas, tādēļ nenosodiet Dieva lietas, lai jūs varētu tikt atrasti par neaptraipītiem Kristus soģa krēsla priekšā.”¹⁶

Pēdējo dienu svētais ir diezgan ikdienišķs cilvēks. Mēs pašlaik esam visā pasaulē, mēs esam 14 miljoni. Un tas ir tikai sākums. Mums ir mācīts dzīvot šai pasaulē, bet nebūt pasaulīgiem.¹⁷ Tādēļ mēs dzīvojam ikdienas dzīvi vidusmēra ģimenē, iekļaujoties apkārtējā sabiedrībā.

Mums tiek mācīts nemelot, nezagt un nekrāpties.¹⁸ Mēs nelietojam lamuvārdus. Mēs esam pozitīvi noskaņoti un laimīgi un no dzīves nebaidāties.

Mēs esam „gatavi sērot ar tiem, kas sēro ... un mierināt tos, kuriem neieciešams mierinājums, un stāvēt kā Dieva liecinieki visos laikos un visās lietās, un visās vietās”.¹⁹

Ja kāds meklē baznīcu, kas neko daudz neprasa, šī nebūs īstā. Nav viegli būt Pēdējo dienu svētajam, taču ilgtermiņā tas ir vienīgais patiesais virziens.

Neskatoties uz „kariem, karu daudzinašanu un zemestrīcēm dažādās vietās”²⁰, nav tāda spēka vai ietekmes, kas spētu apturēt šo darbu. Mēs visi varam saņemt vadību caur atklāsmes garu un Svētā Gara dāvanu. „Tikpat labi cilvēks var izstiept savu vārgo roku, lai apturētu Misūri upi tās noteiktajā kursā, vai pagrieztu straumi atpakaļ, kā traucēt Visuvareno izliet zināšanas no debesīm uz Pēdējo dienu svēto galvām.”²¹

Ja jūs nesat kādu nastu, aizmirstiet par to un metiet mieru. Piedodiet un nožēlojiet grēkus, un jūs apmeklēs Svētais Gars un jums apstiprinās liecību, par kuras esamību jūs nezinājāt. Jūs tiksiet pārraudzīti un svētīti. Šis ir aicinājums nākt pie Viņa. Šajā baznīcā, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā, kuru Viņš pats pasludināja kā „vienīgo patieso un dzīvo baznīcu uz visas zemes virsmas,”²² — mēs atrodam „diženo laimes ieceri”.²³ Par to es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. David Danielle, Introduction to Tyndale’s New Testament (1989), viii.
2. David Danielle, Introduction to Tyndale’s New Testament, ix.
3. 3. Nefijs 27:2–5, 7–8.
4. Augstākā Prezidija vēstule, 2001. g. 23. februāris.
5. 2. Nefija 25:26.
6. Skat. Mozus gr. 5:8; kristīšana: skat. 2. Nefija 31:12; 11:27; 3. Nefijs 11:27; 18:16; svētības došana slimajiem: skat. Mācība un Derības 42:44; Svētā Gara dāvanas piešķiršana: skat. Moronija 2:2; priesterības piešķiršana: skat. Moronija 3:1–3; Svētais Vakarēdiens: skat. Moronija 4:1–3; brīnumi: skat. Mācība un Derības 84:66–69.

7. Skat. Ticības apliecinājumi 1:6.
8. Skat. Apustuļu darbi 1:3–11.
9. Apustuļu darbi 2:2–4.
10. Skat. Apustuļu darbi 2:38.
11. Mācība un Derības 1:20.
12. Mācība un Derības 89:19.
13. Skat. „Ģimene — Vēstījums pasaulei”.
14. Skat. Almas 39:4–6.
15. Almas 42:8.
16. Mormona Grāmatas titullapa.
17. Skat. Jāņa 17:14–19.
18. Skat. 2. Mozus 20:3–17.
19. Mosijas 18:9.
20. Mormona 8:30.
21. Mācības un Derības 121:33.
22. Mācības un Derības 1:30.
23. Almas 42:8.